

22. søndag efter trinitatis 2019, Agger 09:30 (747 - 263/441 - 42)

I dagens epistel fra Paulus lyder der et håb om, at den troendes kærlighed stadig må vokse og blive rig på indsigt og dømmekraft. Som det lyder: ”så at I kan skønne, hvad der er væsentligt, og være renfærdige og uden anstød på Kristi dag, fyldt af retfærdigheds frugt, som skyldes Jesus Kristus”.

Kristi dag - det er jo Guds dag - og sådan forkynder evangeliet os, at i Herren Jesus Kristus har Gud selv vist sig i kød og blod på denne jord.

Nu er vort billede af Gud præget af bibelens billeddannelse af Gud. En person - ofte en gammel mand med langt hvidt skæg og hvidt hår - det billede kender vi fra Daniels bog i GT og fra Johannes åbenbaring i NT.

En af mine kollegaer lavede engang en undersøgelse om, hvordan man opfattede Guds natur. Han bad først nogle ældre mennesker beskrive deres far. Han var f.eks. streng, krævende og straffende. Eller han kunne være retfærdig. Han kunne være frygtindgydende eller kærlig og god osv.

Nogen tid senere spurgte han så de sammen personer om, hvordan de opfattede Gud. Det viste sig at deres billede af Gud svarede nøje til deres beskrivelse af deres far.

Havde faderen været streng - så var Gud streng. Var han frygtindgydende - så var Gud det også osv. Det Guds billede har nu ikke rigtig noget at gøre med evangeliet.

Vi kan ikke rigtigt komme bort fra at personificere Gud - denne treenige størrelse - faderen og Sønnen og Helligånd. Ja faderen er ham den gamle med det hvide hår og skæg. Sønnen er ham glansbilledet, der vandrede på jord og som blev naglet til et kors - men så er der jo også Ånden.

Da Sovjetunionen sendte det første menneske ud i rummet i 1961, Jurij Gagarin, kunne han oplyse at han ikke havde set nogen Gud - hverken den gamle - eller sønnen eller nogen Hellig Ånd.

Da så USA året efter sendte deres første astronaut, John Glen, i kredsløb udbrød han: da han så jorden ud gennem det lille vindue: ”At kigge ud på skabelsen og ikke tro på Gud er en umulighed”.

Det var det så ikke for Jurij Gagarin. Men fælles for dem begge var, at de ikke så Gud.

Som Paulus sagde i dagens epistel: at kærlighed i troen på Kristus må vokse og: ”blive rig på indsigt og dømmekraft så at I kan skønne, hvad der er væsentligt, og være renfærdige og uden anstød på Kristi dag.

Er det væsentligt at vide hvordan Gud ser ud? Evangeliets svar er nej - det er det ikke. Og du kan se lige så langt ud i rummet du vil - og du vil ikke finde Gud. Så opgiv bare det forehavende.

”Sin vogn gør han af skyer blå” - sang vi lige før i Grundtvigs salme - og det er rigtig, man kan ikke se blå skyer og dog er han der. For Gud er Ånd - han eksisterer ikke - og det i ordets egentlig betydning: Fremtræder - altså er synlig. Gud er er intet - det vil sige, hans virkelighed er af en anden verden.

Sådan fortæller evangeliet os, at hen over levende og døde på denne jord, hvælver Guds himmel sig.

Det er et himmelsk lys - ikke et lys som solens eller som månens genskin af solens lys - ikke som stjernernes lys. Men det er Guds evige Lys. Det er Guds Ånd - den kan ikke ses - ikke røres - men er dog allestedsnærværende.

Det var jo det med at blive rig på indsigt og dømmekraft og se, hvad der er det væsentlige - og det, med tanke på Kristi dag - det vil sige den yderste dag.

Det er det væsentlige. Om det handler dagens evangelium - det, at have en sten i skoen. Du skal ikke bare tilgive syv gange, men 77 gange – bliver Peter således belært om af Jesus.

Syvtallet er ifølge gammel jødisk tradition fuldkommenhedens tal og Jesus har her vendt den gammeltestamentlige hævnørst om – for som der står i 1. mos. Bog kap. 4,24: "Hævnes Kain syv gange, skal Lemek hævnes syvoghalvfjerds gange".

Med sine ord til Peter, erstatter Jesus den gammel testamentelige hævnørst med tilgivelse! Der er således frelse for enhver i udsigt. Straffens tid er blevet til velsignelsens tid.

Og sådan skal Jesu fortælling om Kongen og hans gældbundne tjenere også forstås – men man kan ikke rigtigt forstå denne lignelse - hvis man ikke ved, hvad størrelsen af gælden egentlig svarer til på Jesu tid.

10.000 talenter er en betragtelig sum – og er det samme som næsten tyve gange den årlige skatteindtægt i hele Judæa – altså en helt urealistisk stor gæld for et enkelt menneske.

Hvorimod tjenerens tjeners gæld på 100 denarer svarer til én hundrededel af én talent – hvilket nok er en stor gæld for ét menneske, men dog en overkommelig gæld trods alt.

Kort sagt - ved Kristus har Gud tilgivet mennesket skyld - men kan den enkelte så tilgive sin næstes skyld. Det er humlen, og det falder tit svært.

Luther sagde – og han sagde faktisk mange kloge ting - at den egentlige synd er vantro. For det at tro - er at elske og forlade sig helt på Gud alene. Synd er altså det ikke at forlade sig på Gud, men derimod på sig selv og på ens egen dømmekraft – det at søge sin egen retfærdighed og ikke Guds retfærdighed.

Da er man blevet en afgudsdyrker – en, der i stedet for mener at man kun skal stå til ansvar for sit eget liv og værne om sin gode samvittighed. Men da misbruger man Guds Nåde.

Nej - den gældbundne kan ikke nøjes med at tro på Guds nåde – at den skal udvirke noget i dem sådan med tiden - hen af vejen. Den gældbundne – den skyldige - vil leve af og i Guds nåde.

Og derfor må den gældbundne og skyldige til stadighed høre: 'Burde du ikke også forbarme dig over din medtjener, ligesom jeg forbarmede mig over dig?'

Se det er det væsentlige - det er den sten i skoen, du skal mærke lige indtil Kristi dag.
Amen

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen